

تحلیل ضرورت: ابزاری برای همسو کردن عملکرد واحد تولید با نیازهای کسب‌وکار

تکنیک‌های کمی و کیفی بیشماری وجود دارند که سعی در تامین مبنایی نظام‌مند برای تصمیم‌گیری درباره ارجحیت دارایی‌ها در فرآیند مدیریت نگهداری دارند. تصمیماتی از این دست معمولاً مطابق استراتژی جاری نگهداری اتخاذ می‌شوند.

بیش‌تر تکنیک‌های کمی از مفهوم "عدد ریسک/احتمال" (PRN) استفاده می‌کنند. مفهوم PRN از اطلاق یک مقدار عددی به میزان احتمال شکست یک دارایی (هر چه این عدد بزرگ‌تر باشد، احتمال شکست بیش‌تر است) و اطلاق مقدار عددی دیگری به میزان شدت نتایج شکست (هر چه نتایج حاصل از شکست برای یک دسته جدی‌تر و شدیدتر باشد، این مقدار بیش‌تر است)، ناشی می‌شود. این دو مقدار عددی در هم ضرب می‌شود و عدد حاصل همان PRN است. بدیهی است که دارایی‌هایی که PRN بالاتری دارند، زودتر مورد بررسی قرار می‌گیرند. وزن نسبی و معیاری که برای ارزیابی میزان شدت و احتمال شکست مورد استفاده قرار می‌گیرد، برای شرکت‌های مختلف بسته به اهداف نگهداری آن‌ها و KPI آن‌ها متفاوت است.

در برخی مواقع، اطلاعات مدونی از نرخ شکست‌های قبلی وجود ندارد، اما ممکن است سازمان نگهداری به ارزیابی ناخالص قطعی از ارجحیت دارایی‌ها نیاز داشته باشد. در چنین شرایطی، روش‌های کیفی مورد استفاده قرار می‌گیرد و ارزیابی اولیه دارایی‌ها به عنوان نقطه شروع اثربخشی عملیات نگهداری انجام می‌شود.

هنگامی که تعریف مشخصی از ارجحیت دارایی‌ها وجود داشته باشد، کافی است استراتژی مربوط به هر دسته از دارایی‌ها تدوین شود. بدیهی است که این استراتژی، نقطه شروع کار است و در طول زمان اصلاح می‌شود.

در این کارگاه آموزشی، بحث تکنیک‌های کمی و کیفی تحلیل ضرورت، مطرح می‌شود. همچنین، مثال‌هایی از تعریف‌های مختلف استراتژی برای دسته‌های مختلف دارایی‌ها ارائه می‌گردد.

برای درک این نکته که چگونه هر کدام از این تکنیک‌ها به تمرکز استراتژی‌های نگهداری کمک می‌کند، موردکاوی‌هایی در زمینه تولید انرژی و واحدهای تولیدی ارائه می‌شود.

آدولفو کرسپو مارکز